

Den næste sag på dagsordenen var:

16) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 43:

Forslag til folketingsbeslutning om adgang til at oprette tværfaglige arbejdsløsheds-kasser.

Af Helge Sander (V), Bendt Bendtsen (KF), Annette Just (FP) og Poul Nødgaard (DF) m.fl. (Fremsat 30/10 97).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Man må sige, at der virkelig har været gang i genbrugsforretningen fra de borgerlige partiers side, og jeg vil sige, at der er noget genbrug, der er godt, og som vi godt kan lide, men der er også noget genbrug, der er absolut ubrugeligt, og dette forslag er et eksempel på den ubrugelige form for genbrug.

Beslutningsforslag nr. B 43 er en uændret genfremsættelse af beslutningsforslag nr. B 114 fra i foråret 1997, som i øvrigt blev stemt ned den 23. maj 1997, altså af det samme Folketing, som nu skal behandle denne sag. B 114, som altså blev stemt ned i maj 1997, var en uændret genfremsættelse af et beslutningsforslag fra foråret 1996, som blev stemt ned her i salen den 29. maj 1996, da Folketinget havde den samme politiske sammensætning som nu. I foråret 1995 havde vi en forespørgsel om etablering af tværfaglige a-kasser og behandling af lovforslag nr. L 203, også fra Venstre og De Konservative, om opløsning af regler om faglig afgrænsning, så vi står altså nu i den situation, at et uændret Folketing skal behandle den samme sag for fjerde eller femte gang, selv om der intet er ændret i sagen.

Jeg synes næsten, det er for meget, og jeg stiller mig selv spørgsmålet: Hvad mon der ville være sket, hvis det nu ikke var Folketinget, der var blevet bedt om at behandle den samme sag? Hvad ville der være sket, hvis det var en domstol, der for femte gang på 2½ år var blevet anmodet om at tage stilling til akkurat den samme tvist mellem akkurat de samme parter? Jeg er ikke i tvivl om, at sagen ville blive afvist uden realitetsbehandling, og at sagsøgeren ville blive idømt en klækkelig rettergangsboede for unødigt trætte.

Jeg synes faktisk, at forslagsstillerne bag B 43 gør sig skyldige i unødigt trætte. Omstændighe-

derne taler med al tydelighed for, at behandlingen af beslutningsforslaget afsluttes så hurtigt som muligt, og jeg vil derfor hovedsagelig blot henvise til de mange tidligere debatter, for argumenterne for at bevare fagligt afgrænsede a-kasser er uforandrede.

Vedrørende forslagsstillerens bemærkninger til forslaget skal jeg dog fra forårets debat gentage, at muligheden for at oprette tværfaglige a-kasser ikke vil gavne den faglige mobilitet. Tværfaglige a-kasser vil ikke have det nøje kendskab til medlemmernes forskellige muligheder på arbejdsmarkedet og de kontakter til arbejdsgiverne, som de fagligt afgrænsede a-kasser har, og jeg tror heller ikke, der er a-kasser, som undlader at give medlemmerne relevante tilbud, fordi de eventuelt risikerer, at medlemmet skal overflyttes til en anden kasse.

A-kasserne skal naturligvis administreres forsvarligt, og der stilles store krav til deres ekspertise, deres personale og driftsmidler. Der skal ikke være tale om discountbutikker, hvor man på selvbetjeningsbasis distribuerer dagpenge og andre offentligt finansierede ydelser. Der er derfor meget snævre grænser for, hvilke fordele man kan opnå ved øget konkurrence mellem kasserne. Det vil være betænkeligt, hvis enhver forening, der kan skrabe 5.000 medlemmer sammen på grundlag af et løfte om et lavt kontingent, skal have retskrav på at få en statslig anerkendelse til at administrere meget store beløb, som finansieres via de offentlige kasser.

Jeg ser det ikke som noget problem, at der hvert år er et stort antal overflytninger fra den ene kasse til den anden kasse. Overflytningerne sker i næsten alle tilfælde uden problemer, sker hurtigt og viser netop, at den faglige afgrænsning ikke er til hinder for den faglige mobilitet. Frit a-kassevalg og oprettelse af et antal små, tværfaglige a-kasser vil i øvrigt snarere øge end formindske antallet af overflytninger, uden at dette på nogen måde bidrager til en øget faglig mobilitet.

Jeg skal derfor afslutningsvis gentage for en ordens skyld, at regeringen ikke kan støtte forslaget.

Ole Vagn Christensen (S):

Jeg skal følge arbejdsministerens opfordring til, at vi gør denne debat så kort som muligt.

Der er jo to holdninger, der støder mod hinanden. Den ene holdning er for tværfaglige a-kasser, og den anden holdning er for de fagspecifikke a-kasser. Jeg blev tidligere stillet

over for det udsagn, at man nu var spændt på, hvad jeg ville sige til det her forslag efter det, jeg havde sagt om organisationfriheden.

Jeg vil holde mig til den samme læst og sige, at når vi i Socialdemokratiet er tilhængere af de fagspecifikke a-kasser, er det, fordi vi mener, at det er det bedste for dem, som er medlemmer, fordi de derved har en tilknytning også omkring de faglige forhold og omkring det uddannelsesmæssige, og sådan kunne man blive ved hele vejen igennem. Man kan i virkeligheden sige, at det styrker virksomhederne i fremtiden.

Derfor skal jeg på Socialdemokratiets vegne afvise forslaget.

Bendt Bendtsen (KF):

Det er da betryggende, som hr. Ole Vagn Christensen siger, at de i Socialdemokratiet ved, hvad der er bedst for medlemmerne.

Jeg vil godt sige, at selvfølgelig har jeg noteret mig arbejdsministerens bemærkninger til det her beslutningsforslag, og det er da ganske rigtigt, at det er en genfremsættelse. Genfremsættelser har den fordel, at de giver Tingets partier en mulighed for at gennemlæse forslaget endnu en gang og, hvem ved, måske se på det med lidt nye øjne. Der er ingen grund til af kosmetiske grunde at foretage ændringer, tilføjelser eller omformuleringer, når vi nu mener, at det, der blev foreslået, er godt nok, og det kunne jo også være, at fordi Socialdemokratiet er et parti i bevægelse, kunne der være sket nogle ændringer på det her område.

Jeg må da bare henlede opmærksomheden på, at vi havde et lovforslag tilbage i foråret om udvisningen af udenlandske narkohandlere i gentagelsestilfælde. Det blev vi stemt ned på den 15. maj 1997. Det samme forslag byttede man lidt om på, og så blev det vedtaget i oktober måned med den samme sammensætning, som vi i dag har, så der er jo ingen garanti for, at folk ikke kan blive klogere. Jeg vil til gengæld love, at det er sidste gang i denne periode, at vi fremsætter forslaget.

Mens beslutningsforslag nr. B 42 støttede den negative frihed til ikke at være medlem af fagforeninger, omhandler dette forslag den positive frihed til at være medlem af en arbejdsløshedskasse. Det er med andre ord en meget fundamental frihed, det her drejer sig om, og det drejer sig vel at mærke om friheden til at være medlem af en arbejdsløshedskasse efter eget valg.

Vi tager igen udgangspunkt i individets rettigheder, mens venstrefløjen her i Tinget øjensynlig tager udgangspunkt i de eksisterende a-kassers rettigheder til ikke at skulle belemres med noget så ubehageligt som fri konkurrence.

A-kasserne står altså over individet. Det vil vi ikke acceptere. En del af argumenterne mod dette forslag går på, at de tværfaglige a-kasser ikke kan yde deres medlemmer den samme gode service som de faglige a-kasser. Dette argument afslører en dyb og fundamental uvidenhed om de mest basale markedsmekanismer, for der er jo ikke én eneste grund til, at en lønmodtager skulle vælge at være medlem af en a-kasse, som han eller hun ikke følte gav en tilfredsstillende service. Det følger nemlig af den fri konkurrence, at lønmodtageren så naturligvis vil melde sig ud og melde sig ind i den a-kasse, der på bedste vis kunne tilfredsstille hans eller hendes specifikke behov. Som vi har sagt tidligere, konkurrerer Fakta og Netto om kunderne, og det kunne a-kasserne så også gøre om medlemmerne.

Derfor er det her forslag på ingen måde et opgør med de faglige a-kasser. Det er et opgør med de faglige a-kassers monopol, for netop når der er et monopol, har lønmodtagerne ikke mulighed for at få den bedste service på markedet, og så må man blot tage til takke med monopolets udbud. Derfor ønsker Det Konservative Folkeparti at bryde monopoler, og det er en af årsagerne til, at vi deltager i det her forslag.

Så vil jeg godt understrege, at tværfaglige a-kasser også kan have deres fordele ud over den fordel, at de altid vil være forbundet med konkurrence på et marked, og jeg synes nok, at den kristelige fagbevægelse er et glimrende eksempel på, hvor velfungerende en tværfaglig a-kasse kan være. Udviklingen går stærkt, jobbene bliver mere og mere forskellige. Tidligere klare faggrænser forskubbes i dag, og det bliver sværere at skære en masse forskellige mennesker med meget forskellige job over én kam.

(Kort bemærkning).

Poul Erik Dyrlund (S):

Ikke fordi jeg skal blande mig i debatten, og jeg skal såmænd heller ikke forlænge den, men jeg synes dog, at der var en positiv vending i hr. Bendt Bendtsens ordførertale, og det var, at den første halvdel af ordførertalen var gennemsyret af dårlig samvittighed.

(Kort bemærkning).

Bendt Bendtsen (KF):

Jeg tror, jeg sagde, da vi behandlede det her sidste gang, at det var et forslag, vi ville gennemføre år efter år. Jeg tror, vi talte om 90-års fødselsdagen sidste gang, og vi vil blive ved, for vi har jo oplevet med administrationsomkostningerne i a-kasserne, der også var en del af vores frihedspakke sidste gang, at der da er sket en ændring, vi må notere os.

Det vil der også gøre på det her område; det er kun et spørgsmål om tid.

Aage Frandsen (SF):

Der er et vist slægtskab mellem dette forslag og det tidligere. Personkredsen, der står bag forslaget, er den samme. Der er tale om genbrug, og der er tale om et forslag, som Det Konservative Folkeparti ikke ønskede skulle fremmes, da Det Konservative Folkeparti havde arbejdsministerposten. Jeg er bekendt med, at på det tidspunkt, hvor Det Konservative Folkeparti havde arbejdsministerposten, var der en masse sager, som i dag er løst på anden vis af den nuværende arbejdsminister, ved at afgrænsningsspørgsmål klares i et udvalg. De sager, der var under den daværende konservative arbejdsminister, var en række sager, hvor nogle i hvert fald anlagde nogle meget snævre betragtninger i forhold til, hvad der skulle være af frihed til at vælge a-kasser. Jeg vil bede hr. Bendt Bendtsen om eventuelt at snakke med den tidligere konservative arbejdsminister, om det ikke er korrekt.

Efter vores opfattelse er det en meget, meget stor fordel, at a-kasser kan være fagligt funderede ud fra, at det er bestemte uddannelses- og arbejdsmæssige forhold, som ligger bag afgrænsningen. Det er ikke muligt i alle tilfælde, men det er muligt i en række tilfælde, og det er en fordel, fordi a-kasserne dermed kender folks løn-, arbejds- og uddannelsesvilkår, og det vil sige, at a-kasserne ikke bare er en forering med henblik på en forsikring. A-kasserne skal yde en service over for deres medlemmer i forhold til, hvad der er muligheder for på arbejdsmarkedet, og hvad der er muligheder for uddannelsesmæssigt, og det er efter vores opfattelse meget vigtigt, at man fastholder dette.

Der er selvfølgelig områder, hvor man må sige, at den faglige afgrænsning ikke er nær så præcis, som den er i andre tilfælde. Det er klart, at inden for metal er der altså rimelig præcise

afgrænsninger, og det er der jo alligevel ikke i alle tilfælde.

Inden for kontorområdet må man sige, at der er afgrænsningen noget sværere, og derfor er der nogle situationer, hvor det er lidt svært at finde ud af, hvor en person hører hjemme. Jeg mener, at det, arbejdsministeren gjorde for 2½ år siden, var rigtigt i forhold til, at man løser problemerne lidt mere fleksibelt og på en rimelig og fornuftig måde og lidt mere ud fra, hvilken organisationsmæssig tilknytning man i forvejen har inden for området.

Derfor ser vi altså ikke, at der overhovedet er grundlag for at ændre på det her område. Det eneste, vi synes er vigtigt, er, at når der er tale om afgrænsningsspørgsmål, som der er uenighed om a-kasser og medlemmer imellem, får man en hurtig behandling, så man ikke trækker ud i langdrag. I dag er det jo altså ikke primært arbejdsministerens ansvar; det ligger et andet sted.

Vi gør altså som sidst: Vi afviser forslaget.

Ulla Solvang (RV):

Jeg skal gøre det meget kort. Jeg kan bare meddele, at Det Radikale Venstre heller ikke denne gang kan tilslutte sig forslaget.

Tom Behnke (FP):

Jeg kunne såmænd gøre det lige så kort og sige, at Fremskridtspartiet naturligvis støtter forslaget her, ikke mindst da vi er medforslagsstillerne, men så nemt slipper vi nu ikke.

Sagen er jo, at forslaget her er med i den række af forslag, som er fremsat af V, K, Z og O, og det er en række forslag, som alle har til formål at sikre en langt større frihed på arbejdsmarkedet, end vi har i dag, mere kigge på at varetage den enkelte lønmodtagers interesser, kigge på den enkelte virksomheds interesser, i det hele taget sørge for, at individet kommer mere i centrum, end det er tilfældet i dagens Danmark, hvor vi har et system, der er meget mere topstyret af arbejdsmarkedets parter på hver sin side af bordet.

Når vi tager det her forslag, er der jo ingen tvivl om, at sådan som det er i dag, har vi et hav af forskellige arbejdsløshedskasser, alle mulige forskellige arbejdsløshedskasser, alle mulige forskellige steder knyttet til forskellige former for fagforeninger. Det, der bare ikke er i dagens Danmark, det er muligheden for at melde sig ind i en tværfaglig a-kasse, som ikke har nogen tilknytning til en fagforening, som ikke

har nogen tilknytning til en bestemt politisk overbevisning, som ikke har nogen tilknytning til en bestemt religiøs overbevisning. Det eksisterer ikke i dagens Danmark, og det synes vi i Fremskridtspartiet er synd, for hvis man vil være medlem af en a-kasse i dagens Danmark, så er man enten nødt til at melde sig ind i en a-kasse, som er under et fagforbund, der direkte går ind og støtter Socialdemokratiet, eller også er den eneste mulighed, den eneste reelle tværfaglige, men stadig væk bundne, nemlig den kristelige a-kasse. Den har så til gengæld et religiøst islæt, og derfor er der ikke, hvis man som lønmodtager bare ønsker at forsikre sig imod arbejdsløshed, mulighed for det. Man er nødt til også at tage de andre ting, der følger med, når man melder sig ind i en af disse a-kasser.

I Fremskridtspartiet kan vi ikke forstå, hvorfor man så krampagtigt vil holde fast på, at fagforeningerne og a-kasserne skal være tømret så hårdt sammen, som de er i dag. Vi kan ikke forstå, at det fra flertallet af politikeres side skal være et krav, at a-kasserne er meget nøje bundet op på en bestemt fagforening. Vi kan ikke forstå det. Hvorfor kan vi ikke give mulighed for, at man kan lave nogle tværfaglige a-kasser, hvor folk kan melde sig ind, hvis de ikke ønsker at være hårdt tilknyttet enten en socialistisk fagforening eller en religiøs fagforening? Vi kan ikke forstå, at man ikke bare siger, at friheden da må gælde for alle.

Jeg ved godt, at argumentet er, at disse tværfaglige a-kasser, hvor mange der nu vil blive oprettet, ikke vil have det samme specialkendskab til et bestemt fagområde, men det er vel egentlig ikke Folketingets opgave at vurdere det. Det er vel op til den enkelte borger at vurdere, om han vil være medlem i en a-kasse, der har et meget grundigt kendskab lige præcis til det speciale, han er ansat i, eller om han ønsker at være i en tværfaglig a-kasse med de konsekvenser, det har.

Det er vel ikke sådan, at Folketingets flertal herinde har den opfattelse, at de alene vide, hvad der er bedst for borgerne. Vi er vel stadig væk dér, at vi har den opfattelse, at borgerne nu engang er dem, der er bedst til at vælge.

Nej, det, jeg tror gør ondt, er, at i det øjeblik, der bliver nogle tværfaglige arbejdsløhedskasser, der er fri for socialismens snærende bånd, vil man opleve, at et hav af lønmodtagere vil skifte a-kasse, og se, det vil jo være et nederlag

for hele den socialistiske fløj. Det er der ingen tvivl om. Vi ved, at sådan forholder det sig.

Men jeg synes alligevel, at som et ansvarligt parti i Folketinget burde Socialdemokratiet tage sig lidt sammen og sige: Det ser vi stort på. Det, det handler om for Socialdemokratiet, er borgernes frihed til at melde sig ind dér, hvor de har lyst til det, borgerne skal selv have lov til at vælge og så også tage konsekvenserne af det. Sådan burde det være i Socialdemokratiet, men det er det desværre ikke.

Jeg synes, det er godt, at forslaget er blevet genfremsat, for jeg synes, det er godt, at vi så mange gange som muligt får udstillet, at Socialdemokratiet ikke ønsker at overlade noget som helst til borgernes egen afgørelse. Det skal topstyres af Socialdemokratiet. Det har vi fået udstillet igen i dag, og det er jo så det positive, der er kommet ud af det her.

Jeg håber, at vi med tiden kan få overbevist Socialdemokratiet og det store flertal, der er i Folketinget, så vi på den måde kan få gennemført, at også på det her område bliver der mulighed for borgeren for at vælge, hvad borgeren ønsker, og ikke hvad Socialdemokratiet ønsker.

(Kort bemærkning).

Ole Vagn Christensen (S):

Det er enestående, at man vil stå og sige sådan en omgang snak her, som vi nu fik fra den forrige taler. Han har slet ikke sat sig ind i, hvad konsekvenserne vil være. Han er i en drømmeverden og tror, at hvis der blev givet mulighed for, at de a-kasser, som i dag findes, kunne begynde at konkurrere med hinanden om at få medlemmer, ville der være nogle udenfor, der ville komme ind på markedet. Nej, det kommer man til at se helt anderledes på, hvis det var sådan, at disse ting blev gennemført.

Det, der kaldte mig herop, var det om Folketingets opgave. Min opgave som folketingsmedlem er at vurdere, hvad der tjener sagen bedst. Er det, at virksomhederne har mulighed for at kunne håndtere disse ting her? Eller er det en situation, hvor det er nogle, der står fuldstændig udenfor? Jeg har valgt det sidste.

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (FP):

Det er jo tydeligt at høre, at det gør ondt, når man bliver trådt over tærerne, og det gør specielt ondt, når en af ligtornerne rammes.

Det er tydeligt at høre, at den socialdemokratiske ordfører stort set ikke havde noget at komme med her, andet end at den socialdemokratiske ordfører lige ville op og opponere. Hvad var det egentlig, der blev sagt? Ja, reelt var der jo ikke noget indhold i det. Man ville sikre, at der er en sammenhæng i tingene, og man vil sikre det ene, og man vil sikre det andet.

Igen var min pointe jo rigtig. Hr. Ole Vagn Christensen har den opfattelse, at borgerne ikke er i stand til selv at træffe det valg. Det er kun hr. Ole Vagn Christensen, der er klog nok, som er ophøjet nok til at kunne vælge på vegne af borgerne. Det er så skræmmende at se den måde, socialdemokrater udvikler sig på, den dag de træder ind i Folketinget. Det er, som om de har set lyset, så de ved, hvad der er bedst for alle borgere i hele Danmark. Det er jo ikke rigtigt. Det er en vildfarelse, hr. Ole Vagn Christensen svæver i. Han ved ikke, hvad der er bedst for alle borgere. Lad dog den enkelte borger selv vælge.

Nej, sagen er i dag, at fagforeningerne bruger a-kasserne til at tvinge folk til at være medlem. Vi har et hav af eksempler på, at medlemmer får at vide, at man ikke kan melde sig ud af fagforening, for så ryger man også ud af a-kassen. Det er to ting, der er adskilt fra hinanden, men det vil fagforeningen ikke acceptere. Det er virkeligheden.

(Kort bemærkning).

Ole Vagn Christensen (S):

Jeg prøvede på at sige til hr. Tom Behnke, og jeg kan forstå, at det ikke sivede ind, at vi har en opgave som folketingsmedlemmer, og i denne situation er det at vurdere, hvad der er bedst. Er det at oprette en række tværfaglige a-kasser, eller er det at holde på de fagspecifikke? Det er et valg, som hr. Tom Behnke har, og det er et valg, jeg har.

Jeg er nået frem til den konklusion, at dér, hvor man sådan set kender tingene bedst, er i de fagspecifikke kasser. Det tror jeg også vi vil få at vide, hvis vi spørger arbejdsgiverne, hvordan vi får fat i mennesker, der har viden om de her ting.

Hr. Tom Behnke ryster på hovedet, men han må selvfølgelig selv om, hvorvidt han vil sidde og køre frem og tilbage. Sådan er den virkelige situation, og det kan hr. Tom Behnke jo undersøge ved at tage kontakt til nogle arbejdsgivere.

Bruno Jerup (EL):

Da vores ordfører, fru Jette Gottlieb, ikke kan være til stede, skal jeg gentage, hvad fru Gottlieb sagde allerede ved behandlingen sidste gang af det foreliggende forslag, som nu har fået et nyt nummer.

Jeg kan meddele, at jeg vil fastholde min frihed til at mene og i øvrigt også stemme for, at faglige a-kasser er den bedste måde at organisere a-kassensystemet på i Danmark. Det gør jeg, fordi et fagligt kendskab til området giver langt bedre mulighed for ordentlig vejledning og forslag til beskæftigelsesinitiativer, fordi det giver mulighed for en kvalificeret behandling af f.eks. overenskomstforhold og fyringsvarsler, og fordi det giver mulighed for en demokratisk medindflydelse på gulvniveau.

Den mulighed er det så til gengæld vigtigt at melde, at man bruger f.eks. ved diskussioner om, hvordan man bruger pengene, administrationsbidragets størrelse og sådan nogle ting. Og det er der da heldigvis også ganske mange, der gør.

Men det er jo reelt heller ikke den faglige organisering af a-kassen, der anfægter forslagsstillerne. Det egentlige formål med forslaget er jo i langt højere grad at undergrave det eksisterende system, hvor der er en sammenhæng mellem a-kasse og fagforening, angiveligt eller sandsynligvis på grund af den partipolitiske tilknytning og ikke på grund af alle de store ord, der ellers er blevet sagt.

Til sidst det vigtigste argument, nemlig at det drejer sig om konkurrence, og det er blevet fremhævet så begejstret af både De Konservatives ordfører og af Fremskridtspartiet. For mig er det absolut ikke nogen fordel med konkurrence mellem a-kasser. Jeg kan f.eks. forestille mig en meget grim situation, hvor a-kasser reelt ville kunne sortere medlemmer efter ledighedsrisiko, og så kan man jo sagtens konkurrere på billig administration og deraf følgende lave kontingenter. Det forekommer mig at være socialt og meget skadeligt, men jeg er ikke i tvivl om, at de borgerlige vil ønske sig en sådan konkurrencesituation.

Enhedslisten foretrækker altså den klare faglige afgrænsning, og vi kan ikke stemme for forslaget.

Vibeke Kiil (CD):

Det er en udbredt misforståelse, at der er en sammenhæng mellem a-kasser og fagforeninger. Lad mig slå fast, at medlemskab af en

a-kasse er fuldstændig uafhængigt af medlemskab af en fagforening. A-kasserne og LO er to usammenhængende institutioner.

CD støtter forslaget om en mere fleksibel overgang fra en a-kasse til en anden, men det behøver vi ikke dette forslag til, for det kan man allerede i forvejen.

Det, man kan diskutere, er, om arbejdsministeren administrerer den gældende lov for stramt, for hun har mulighed for at give ret til overflytninger.

CD støtter derimod ikke, at man går over i den anden grøft og opretter tværfaglige a-kasser. Staten dækker hovedparten af alle omkostninger til dagpenge, medens a-kassen kun dækker en del af omkostningerne. Hvis der var fri a-kasse, ville alle flytte til den billigste og dermed blot øge omkostningerne for staten og dermed for skatteyderne. Det løser ifølge Centrum-Demokraterne ingenting.

Formanden:

Så er det hr. Flemming Oppfeldt som ordfører for forslagsstillerne.

Flemming Oppfeldt (V):

Moderne mennesker ønsker selv at tilrettelægge deres eget liv, de ønsker at træffe deres egne valg. Vi er på vej bort fra massesamfundet, industrisamfundet, hvor vi skulle have ensartede og standardiserede løsninger. Dagens trend er tilpassede løsninger. Det gælder i familierne, det gælder undervisning og forbrugsgoder, og det gælder på arbejdsmarkedet. Jobbet skal have et indhold, og man vil have indflydelse på sin arbejdsplads, altså lønmodtagerborgerne vil stemme med fødderne i dagens samfund. Men sådan må det altså ikke være, når det gælder a-kasserne; her har vi stadig en monopolistisk og standardiseret vare.

Det var måske en meget god løsning i det gammeldags statiske klassesamfund, men den løsning duer ikke i dag. Specielt de unge på arbejdsmarkedet kræver mere frihed og mindre tvang. De kræver mere magt over deres egen situation og mindre magt til de fjerne organisationer, og det er det, der er baggrunden for forslaget om ret til at oprette tværfaglige a-kasser.

Der er fire gode grunde:

Den første gode grund er, at vi får et frit valg. Jeg vil kalde det en ny fase i vores demokratiske liv, hvor vi tidligere i 1960'erne, 1970'erne og 1980'erne har decentraliseret meget magt ud til lokalområderne, så går vi nu videre og giver

borgerne mere indflydelse. Hvis det kan lade sig gøre, så skal vi lade borgerne selv træffe deres egne valg.

Man kan altid fremmane bekymringer, om de her tværfaglige a-kasser vil være dygtige nok, om de bliver store nok, om de vil være specialister, men giv dog borgerne frihed til selv at vælge det produkt, der passer dem. Der behøver ikke at være en socialdemokrat alle steder til at guide borgerne til det rette valg. Hvis de tværfaglige a-kasser ikke bliver gode, ja, så vil arbejdstagerne ikke bruge dem.

Begrundelse nummer to er, at det vil give fleksibilitet på arbejdsmarkedet, hvis man kan blive inden for sin a-kasse, når man skifter fagområde. Tværfaglige a-kasser vil have medlemmerne i centrum i deres bestræbelser, fordi de ikke vil være angst for at miste et medlem, blot fordi medlemmet bliver uddannet til et andet fagområde. Det vil øge mobiliteten på arbejdsmarkedet, og vi vil få et mere konkurrencedygtigt samfund.

Den tredje begrundelse er, at de tværfaglige a-kasser måske kan øge kvaliteten; de vil i hvert fald øge konkurrencen og dermed sandsynligvis også øge kvaliteten. De eksisterende a-kasser skal op på dupperne, når de ikke ved hjælp af grænseaftaler kan forhindre konkurrence, og derfor kan de kun overleve ved at være virkelig gode, og det vil være i alle medlemmers interesse.

Og så er vi ovre i den fjerde begrundelse, nemlig den øgede konkurrence, for vi ved jo, at der er betydelig forskel på a-kassernes administrationsudgifter, og en øget konkurrence vil sandsynligvis nedbringe disse udgifter – det viser alle erfaringer. Monopoler betyder høje priser, og konkurrence betyder lave priser.

Man kunne jo ud fra den samme tankegang forestille sig, at vi lige så godt kunne have det samme forsikringsselskab alle sammen; men det har vi ikke, vi har forskellige forsikringsselskaber, og det er med til at holde priserne i ave. Vi kunne også have én fælles bank; men vi har valgt ikke at have en fælles bank, vi har mange forskellige banker. Og for nogle år siden havde vi stort set det samme telefonselskab; men vi har faktisk fået liberaliseret telesektoren de seneste år, fordi i hvert fald mange politikere er kommet til den konklusion, at det måske kunne være med til at nedsætte priserne og øge kvaliteten. Og det har ført til, at ventetiden på telefoner er væk osv. osv.

Når det kan lade sig gøre på et så vigtigt område som lovpligtige brandforsikringer, at der er konkurrence, og der er mange forskellige, der konkurrerer om det, så burde det også kunne lade sig gøre på udbudet af dagpengeforsikringer.

Hermed sluttede forhandlingen, og forslaget overgik derefter til anden (sidste) behandling.

Afstemning

Formanden:

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Arbejdsmarkedsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

17) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 44:

Forslag til folketingsbeslutning om begrænsning af Arbejdstilsynets beføjelser ved arbejde i private hjem.

Af Charlotte Antonsen (V), Bendt Bendtsen (KF), Annette Just (FP) og Poul Nødgaard (DF) m.fl.

(Fremsat 30/10 97).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Også her er der tale om en vis form for genbrug, og man kan undre sig over, at man så hurtigt tager sagen frem igen; den var senest fremme i foråret 1997.

Jeg har dog bemærket, at forslagsstillerne siden sidst har erkendt, at arbejdet for en arbejdsgiver godt kan foregå andre steder end på en traditionel arbejdsplads, og at det ikke er helt uaktuelt, at den ansatte udfører sit arbejde i eget hjem.

Arbejdsmiljøloven er da også indrettet sådan, at der tages højde for, at strukturen på arbejdsmarkedet ændres hurtigt, og at der skabes nye jobordninger, nye arbejdsforhold, som ikke

nødvendigvis er baseret på det mere almindelige eller traditionelle arbejdsgiver/lønmodtagerforhold.

Som i de tidligere beslutningsforslag henvises der til hensynet til privatlivets fred, et hensyn, som jeg tror alle både her i salen – selv om der ikke er så mange – og uden for denne sal er fuldstændig enige i at vi skal tage et udstrakt hensyn til. Jeg kan imidlertid ikke støtte forslaget, uanset hvor sympatisk baggrunden herfor måtte være.

Jeg kan forstå forslaget sådan, at det ikke er hensigten at indskrænke lovens anvendelsesområde, men alene at begrænse tilsynet med overholdelsen af en del af lovens udvidede område.

Arbejds miljølovens udvidede område indebærer nemlig, at en række af lovens centrale bestemmelser gælder for alt arbejde, uanset hvor og uanset af hvem det udføres.

Det karakteristiske ved disse bestemmelser er, at de vedrører situationer, der indebærer et vist faremoment, hvor det er uden betydning, om arbejdet udføres i den private bolig eller et hvilket som helst andet sted.

Bestemmelserne gælder derfor også for arbejdsgivere og selvstændige og alle andre, der ikke er i ansættelsesforhold eller udfører arbejde for en arbejdsgiver.

Med forslaget lægger man ikke op til at begrænse lovens udvidede område, men til, at der ikke længere skal føres tilsyn med, om reglerne nu overholdes.

Det kan forekomme at være lidt specielt, at man gerne vil have, at en lov virker, men vil sætte arbejdstilsynets mulighed for at kontrollere, om loven også rent faktisk efterleves, ud af kraft. Og dér er det min helt klare opfattelse, at den tilsyns adgang, som arbejdstilsynet ifølge arbejdsmiljøloven udtrykkeligt har til såvel offentlige som private arbejdssteder, er nødvendig, hvis det skal sikres, at loven efterleves i overensstemmelse med sit formål.

Det vil være fuldstændig uacceptabelt, hvis beskyttelsesregler og tilsynsregler ikke længere kan følges ad. Hvordan kan man så forsvare, at der gælder samme beskyttelsesregler, men forskellige tilsynsvilkår?

Lad mig give et eksempel: En husejer vælger selv at udføre arbejde på sin bolig frem for at lade en professionel udføre arbejdet. Beskyttelsesreglerne gælder, men arbejdstilsynet kan ikke gribe ind over for en åbenbar fare!